

Arrest

**nr. 54 958 van 27 januari 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 18 november 2010 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, dienen op 30 april 2009 een asielaanvraag in. Deze aanvragen leiden tot de beslissingen tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 augustus 2009, met kennisgeving bij brief van 31 augustus 2009.

Op 4 december 2009 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf gesteund op artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 4 oktober 2010 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid deze aanvraag ongegrond. Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.12.2009 werd ingediend door :

B., V. (R.R.: 086100647656)

geboren te (...) op (...)

Y., H. (R.R.083101248595)

Geboren te (...) op (...)

+ kind

Y., M. (R.R. 009090615048)

Geboren te (...) op (...)

nationaliteit: Armenië (Rep.)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Hoewel betrokkenen niet aanhalen dat zij geregulariseerd willen worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet., wordt deze aanvraag toch bekeken in het licht van deze vernietigde instructies. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Aangezien betrokkenen pas zijn aangekomen in België op 30.01.2009 en zij niet aantonen dat zij zich bevinden in een prangende humanitaire situatie zoals bedoeld in de vernietigde instructies, voldoen zij niet aan de voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van één van de criteria van de vernietigde instructies van 19 juli 2009."

Wat betreft de aangehaalde elementen, namelijk (art 3 EVRM, art 8 EVRM en enkel feit noch daad gesteld tegen de openbare orde, openbare veiligheid of goede zeden) dient er opgemerkt te worden dat uit de aanvraag art 9.3/9bis niet kan worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Art. 9.3/9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert voor wat betreft bovenstaande elementen. Indien echter geoordeeld zou worden dat deze elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan kunnen deze als volgt beoordeeld worden:

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkenen niet aantonen dat er nog andere familieleden van hen in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Het feit dat betrokkenen sinds 2009 in België verblijven, werkbereid zouden zijn, geïntegreerd zouden zijn, cursussen Nederlands gaan volgen, engels zouden spreken en een sociaal leven zouden hebben en hun levenswijze zoveel mogelijk in overeenstemming zouden brengen met de Belgische levenswijze, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Op 30.04.2009 dienden zij een asielaanvraag in.

Deze werd op 31.08.2009- de betrokkenen ter kennis gebracht op 01.09.2009- afgesloten met een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De duur van de procedure – namelijk 4 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het middel wordt verwoord als volgt:

“Overwegende dat artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 stelt dat in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt de machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; Overwegende dat de buitengewone omstandigheden op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift strekkende tot toekenning van een verblijf van meer dan 3 maanden overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet nuttig kunnen worden betwist daar waar op datum van 27 november 2009 vertogers zich bevonden in de asielprocedure, meer bepaald in de procedure voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dewelke eerst een beslissing zou hebben genomen aangaande de gegrondheid van het asielverzoek op 31 augustus 2010; Overwegende dat op datum van het indienen van het regularisatieverzoek vertogers onder bescherming stonden van de Belgische Staat en derhalve de buitengewone omstandigheden voorzien in artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 aanwezig zijn minstens dienen te worden vermoed; Overwegende dat de buitengewone omstandigheden door de verwerende partij dan ook terecht worden aangenomen en het verzoek ex artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 terecht ontvankelijk werd verklaard;¹ Overwegende dat vervolgens de verwerende partij ten onrechte besliste dat het verzoek diende te worden afgewezen als zijnde ongegrond; Overwegende dat hiertoe de integrale motivering van de verwerende partij zich beperkt tot de toepassing van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet door de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid dewelke zoals algemeen bekend werd vernietigd door de Raad van State middels arrest de dato 9 december 2009;² Meteen wordt door de vernietiging door de Raad van State de dato 9 december 2009 de instructie van 19 juli 2009 geacht nooit te hebben bestaan zodat zij ook niet kan worden toegepast door de verwerende partij; Overwegende dat in een bericht van 11 december 2009 de Dienst Vreemdelingenzaken op haar website mededeelde dat zij loyaal de richtlijnen van de bevoegde Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid in het raam van zijn discretionnaire bevoegdheid zou blijven volgen; Dat de Staatssecretaris verklaarde dat zijn discretionnaire bevoegdheid zou laten leiden tot het geheel van beginselen die hem doen besluiten dat een bepaalde persoon verblijf verdient op grond van lange procedures, humanitaire situaties of een lokale verankering waarmee de Staatssecretaris laat verstaan dat hij de beginselen van de instructie van 19 juli 2009 zal toepassen;

Overwegende dat in de mate de Staatssecretaris de vernietigde instructie van 19 juli 2009 in afwijking van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 zou toepassen dit slechts kan in de mate dat de Staatssecretaris hiermede een soepeler beleid zou voeren dan voorzien in artikel 9bis daar waar een verstrenging van het beleid in afwijking van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 in uitvoering van een vernietigde instructie nadeliger zou zijn voor vertogers derhalve een verstrenging zou inhouden van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 en zonder meer onwettig;

Overwegende dat de verwerende partij het verzoek van vertogers ontvankelijk verklaarde derhalve de buitengewone omstandigheden voor het indienen van een regularisatieverzoek overeenkomstig artikel 9bis aanvaardde;

Overwegende dat vervolgens de verwerende partij stelt dat in toepassing van artikel 9bis, de hemzelf opgelegde criteria 2.8.B in navolging van de instructie van 19 juli 2009 kunnen worden toegepast op de andere prangende humanitaire situaties zoals dit in casu het geval is;

Overwegende dat vertogers op datum van 27 november 2009 een regularisatieverzoek indienden overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 niet verwijzende naar de instructies van 19 juli 2009 maar wel ingediend in de periode waarin deze specifiek kon worden ingediend, zijnde tussen 15 september 2009 en 15 december 2009;

Overwegende dat de verwerende partij weliswaar stelt dat zij de instructies van 19 juli 2009 zou blijven toepassen maar hierbij uit het oog verliest dat indien zij toepassing blijft maken van een vernietigde instructie er sprake is van een parallelle toepassing van twee afzonderlijke criteria, zijnde de criteria voorzien in artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en de discretionnaire toegepaste criteria conform de vernietigde instructies van 19 juli 2009;

Overwegende dat in de mate dat de verwerende partij toepassing wil maken van instructies dewelke zouden afwijken van de toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 dit slechts kan indien het vertogers zou ten voordele strekken geenszins een verstrenging kan inhouden van de wet van 15 december 1980;

Overwegende dat a contrario de toepassing van de instructies door de verwerende dient te worden beschouwd als zijnde een verstrenging van de wet van 15 december 1980 wat zonder meer onwettig is;

Overwegende dat de discretionnaire toepassing van een toebedeelde appreciatiebevoegdheid niet mag worden verward met de willekeurige toepassing ervan;

Overwegende dat daar waar de verwerende partij aanneemt dat de uitzonderlijke omstandigheden zoals voorzien in artikel 9bis wel degelijk aanwezig zijn werd het verzoek terecht ontvankelijk verklaard maar diende het bovendien gegrond te worden verklaard daar waar vertogers wel degelijk aangeven dat zij zich bevinden in een toestand van "andere prangende humanitaire situaties die een regularisatie verrechtvaardigen ", maar vervolgens de verwerende partij deze andere prangende humanitaire situaties van tafel veegt in toepassing van de instructie van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid dewelke door de Raad van State werd vernietigd bij arrest;

Overwegende dat een vernietigde instructie geenszins strenger kan zijn dan de toepassing van de wet zodat van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 niet hoeft te worden afgeweken, de andere prangende humanitaire situaties ten volle werden aangetoond in het inleidende verzoekschrift en de actualisatie zodat het verzoek strekkende tot regularisatie van de precaire administratieve verblijfstoestand van vertogers zowel ontvankelijk was als gegrond en het verzoek tot regularisatie diende te worden toegestaan;

Dat de bestreden beslissing dan ook onterecht werd genomen; Dat onderhavig beroep dan ook ontvankelijk is en gegrond; “.

In de repliekmemoire wordt gesteld:

“Overwegende dat artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 stelt dat in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt de machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft;

Overwegende dat de buitengewone omstandigheden op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift strekkende tot toekenning van een verblijf van meer dan 3 maanden overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet nuttig kunnen worden betwist daar waar op datum van 27 november 2009 vertogers zich bevonden in de asielpcedure, meer bepaald in de procedure voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dewelke eerst een beslissing zou hebben genomen aangaande de gegrondheid van het asiilverzoek op 31 augustus 2010;

Overwegende dat op datum van het indienen van het regularisatieverzoek vertogers onder bescherming stonden van de Belgische Staat en derhalve de buitengewone omstandigheden voorzien in artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 aanwezig zijn minstens dienen te worden vermoed;

Overwegende dat de buitengewone omstandigheden door de verwerende partij dan ook terecht worden aangenomen en het verzoek ex artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 terecht ontvankelijk werd verklaard;¹

Overwegende dat vervolgens de verwerende partij ten onrechte besliste dat het verzoek diende te worden afgewezen als zijnde ongegrond;

Overwegende dat hiertoe de integrale motivering van de verwerende partij zich beperkt tot de toepassing van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet door de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid dewelke zoals algemeen bekend werd vernietigd door de Raad van State middels arrest de dato 9 december 2009;²

Meteen wordt door de vernietiging door de Raad van State de dato 9 december 2009 de instructie van 19 juli 2009 geacht nooit te hebben bestaan zodat zij ook niet kan worden toegepast door de verwerende partij;

Overwegende dat in een bericht van 11 december 2009 de Dienst Vreemdelingenzaken op haar website mededeelde dat zij loyaal de richtlijnen van de bevoegde Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid in het raam van zijn discretionnaire bevoegdheid zou blijven volgen;

Dat de Staatssecretaris verklaarde dat zijn discretionnaire bevoegdheid zou laten leiden tot het geheel van beginselen die hem doen besluiten dat een bepaalde persoon verblijf verdient op grond van lange procedures, humanitaire situaties of een lokale verankering waarmee de Staatssecretaris laat verstaan dat hij de beginselen van de instructie van 19 juli 2009 zal toepassen;

Overwegende dat in de mate de Staatssecretaris de vernietigde instructie van 19 juli 2009 in afwijking van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 zou toepassen dit slechts kan in de mate dat de Staatssecretaris hiermede een soepeler beleid zou voeren dan voorzien in artikel 9bis daar waar een verstrenging van het beleid in afwijking van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 in uitvoering van een vernietigde instructie nadeliger zou zijn voor vertogers derhalve een verstrenging zou inhouden van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 en zonder meer onwettig;

Overwegende dat de verwerende partij het verzoek van vertogers ontvankelijk verklaarde derhalve de buitengewone omstandigheden voor het indienen van een regularisatieverzoek overeenkomstig artikel 9bis aanvaardde;

Overwegende dat vervolgens de verwerende partij stelt dat in toepassing van artikel 9bis, de hemzelf opgelegde criteria 2.8.B in navolging van de instructie van 19 juli 2009 kunnen worden toegepast op de andere prangende humanitaire situaties zoals dit in casu het geval is;³

Overwegende dat vertogers op datum van 27 november 2009 een regularisatieverzoek indienen overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 niet verwijzende naar de instructies van 19 juli 2009 maar wel ingediend in de periode waarin deze specifiek kon worden ingediend, zijnde tussen 15 september 2009 en 15 december 2009;

Overwegende dat de verwerende partij weliswaar stelt dat zij de instructies van 19 juli 2009 zou blijven toepassen maar hierbij uit het oog verliest dat indien zij toepassing blijft maken van een vernietigde instructie er sprake is van een parallele toepassing van twee afzonderlijke criteria, zijnde de criteria voorzien in artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en de discretionnaire toegepaste criteria conform de vernietigde instructies van 19 juli 2009;

Overwegende dat in de mate dat de verwerende partij toepassing wil maken van instructies dewelke zouden afwijken van de toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 dit slechts kan indien het vertogers zou ten voordele strekken geenszins een verstrenging kan inhouden van de wet van 15 december 1980;

Overwegende dat a contrario de toepassing van de instructies door de verwerende dient te worden beschouwd als zijnde een verstrenging van de wet van 15 december 1980 wat zonder meer onwettig is;

Overwegende dat de discretionnaire toepassing van een toebedeelde appreciatiebevoegdheid niet mag worden verward met de willekeurige toepassing ervan;

Overwegende dat daar waar de verwerende partij aanneemt dat de uitzonderlijke omstandigheden zoals voorzien in artikel 9bis wel degelijk aanwezig zijn werd het verzoek terecht ontvankelijk verklaard maar diende het bovendien gegrond te worden verklaard daar waar vertogers wel degelijk aangeven dat zij zich bevinden in een toestand van "andere prangende humanitaire situaties die een regularisatie verrechtvaardigen", maar vervolgens de verwerende partij deze andere prangende humanitaire situaties van tafel veegt in toepassing van de instructie van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid dewelke door de Raad van State werd vernietigd bij arrest;

Overwegende dat een vernietigde instructie geenszins strenger kan zijn dan de toepassing van de wet zodat van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 niet hoeft te worden afgeweken, de andere prangende humanitaire situaties ten volle werden aangetoond in het inleidende verzoekschrift en de actualisatie zodat het verzoek strekkende tot regularisatie van de precaire administratieve verblijfs-toestand van vertogers zowel ontvankelijk was als gegrond en het verzoek tot regularisatie diende te worden toegestaan;

Dat de bestreden beslissing dan ook onterecht werd genomen; Dat onderhavig beroep dan ook ontvankelijk is en gegrond;"

2.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"De verwerende partij merkt vooreerst op dat de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen reeds op 31.08.2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen, en niet op 31.08.2010 zoals wordt voorgehouden in het inleidend verzoekschrift. Verzoekers bevonden zich dus niet meer in een asielprocedure op het ogenblik dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 hebben ingediend.

In hun eerste middel werpen verzoekers een schending op van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Verzoekers menen dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid zich ten onrechte beperkt heeft tot het onderzoeken van hun aanvraag in het licht van de vernietigde instructies, terwijl deze instructies strenger zijn dan art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid hen op grond van dit artikel had moeten machtigen tot verblijf.

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader waarvan deze vermog te beslissen de door de vreemdeling aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan.

"De toepassing van het artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoekin (R.v.St. nr. 167.847, 15februari2007):

wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft; of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking genomen worden;

wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid."

Er is op 19.07.2009 een instructie opgesteld waarbinnen, in het kader van de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris of zijn gemachtigde, een tiental concrete situaties (1.1-1.2 en 2.1-2.8) worden opgesomd betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet, die in aanmerking komen voor regularisatie en waarin de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid aldus in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid een machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kan toestaan.

Zodoende kunnen de instructies van 19 juli 2009 en art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 niet los van elkaar worden gezien, nu de instructies een verduidelijking inhouden van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Niettegenstaande de vernietiging door de Raad van State van deze instructies heeft de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid zich, zoals algemeen bekend, geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid (zoals ook uitdrukkelijk gesteld in de bestreden beslissing) deze instructies houdende criteria voor regularisaties verder toe te passen, meer bepaald de vreemdelingen die voldoen aan de opgesomde voorwaarden, te machtigen tot verblijf. Naast deze situaties blijft de gemachtigde uiteraard bevoegd om nog steeds discretionair te beslissen over aanvragen om machtiging tot verblijf. In casu heeft de gemachtigde terecht geoordeeld dat verzoekers' aanvraag ontvankelijk doch ongegrond was.

Verzoekers tonen niet aan met welke elementen die zij zouden hebben ingeroepen in hun aanvraag geen rekening zou zijn gehouden bij het nemen van de beslissing.

Verwerende partij meent bovendien dat het absurd is voor te houden dat de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf in het licht van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, geen beoordeling is in het kader van de discretionaire bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de door verzoekers ingeroepen elementen beoordeeld en aangegeven om welke reden deze niet volstonden om aan verzoekers een machtiging tot verblijf toe te kennen. De motieven van de beslissing volstaan opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat verzoekers' aanvraag ongegrond is. De beslissing werd afdoende gemotiveerd en werd rechtmatig genomen zonder miskennen van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekers beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing, die terecht werd genomen binnen de ruime discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid beschikt.

Dienaangaande verwijst de verwerende partij nog naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is. Dienaangaande herhaalt de Raad dat met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt.

Verzoeker voert aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris door de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 waarin welbepaalde regularisatiecriteria worden omschreven, weer een grotere appreciatiebevoegdheid heeft en dat hij in de beslissing niet motiveert waarom geen gebruik gemaakt wordt van deze grotere appreciatiebevoegdheid maar zich enkel beperkt tot het verwijzen naar criteria vermeld in de vernietigde instructie. Verzoeker stelt tevens dat hij bewijzen voorlegde van zijn duurzame verankering.

Zoals reeds gesteld heeft de gemachtigde van de staatssecretaris een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen van de gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf. De omstandigheid dat de gemachtigde de aanvraag van verzoeker onderzoekt in het licht van de criteria van de vernietigde instructie, vormt een invulling van deze appreciatiebevoegdheid. Verzoeker toont in het middel niet aan dat de gemachtigde hierbij kennelijk onredelijk heeft gehandeld of heeft gesteund op een niet correcte feitenvinding. De omstandigheid dat in de bestreden beslissing niet wordt verduidelijkt dat de aanvraag tevens wordt onderzocht in het kader van een appreciatiebevoegdheid die ruimer is dan de criteria vermeld in de instructie, vormt geen motiveringsgebrek. Van belang voor het onderzoek of de materiële motiveringsplicht is nageleefd, is zoals gezegd of de gemachtigde handelt in alle redelijkheid en steunt op een correcte feitenvinding. (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 50 263 van 27 oktober 2010) Waar verzoeker verder voorhoudt dat hij wel zou voldoen aan de voorwaarden gesteld door art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, merkt de verwerende partij op dat dit de materiële motivering van de bestreden beslissing betreft.

Dienaangaande merkt de verwerende partij nog op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij de beoordeling van de vraag of aan verzoeker een machtiging tot verblijf kan worden toegekend, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St, nr. 101.624 van 7 december 2001):

"In het kader van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid over een ruime discretionaire bevoegdheid om te beslissen welke door verzoekster aangebrachte elementen al dan niet aanvaard worden teneinde een verblijfsrecht toe te staan. Deze discretionaire beoordelingsvrijheid heeft echter de redelijkheid tot grens (RvS 16 juni 2004, nr. 132.494). In de instructie, waarvan de toepassing door geen enkele partij betwist wordt, staan enkele situaties beschreven welke als prangende humanitaire situaties worden beschouwd. Verder wordt vermeld dat de opsomming de discretionaire macht van de staatssecretaris niet wegneemt om andere gevallen als een prangende humanitaire situatie te beschouwen. Dienaangaande stelt de verzoekster ook in haar verzoekschrift dat de voorwaarden van de Instructie geenszins limitatief zijn en voldoende ruimte toelaten voor een ruimere toepassing waaronder de rubriek andere prangende humanitaire situaties. Aldus lijkt verzoekster zelf aan te geven dat zij niet valt onder één van de in de Instructie opgesomde gevallen. Verzoekster is echter wel van oordeel dat zij onder de andere prangende humanitaire situaties valt. Dienaangaande heeft de gemachtigde van de staatssecretaris binnen zijn ruime discretionaire bevoegdheid, rekening houdend met de specifieke en eigen elementen van het dossier geoordeeld dat de door verzoekster aangebrachte elementen niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Het komt niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toe om z'n oordeel, binnen de wettigheidstoetsing van de bestreden beslissing, in de plaats te stellen van het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris. Evenmin komt het aan de Raad toe om vast te stellen of een bepaald element al dan niet voldoende is om een verblijf toe te staan. Het loutere feit dat verzoekster het niet eens is met de gevolgtrekkingen door de gemachtigde van de staatssecretaris kan de motieven van de bestreden beslissing niet weerleggen en kan bijgevolg niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing." (R.v.V. nr. 49.674 van 18 oktober 2010)

Het eerste middel van verzoekers kan niet worden aangenomen."

2.1.3. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid;

De Raad wijst erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in het kader van de beoordeling van een aanvraag die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend een zeer ruime appreciatiebevoegdheid heeft (RvS 31 januari 2001, nr. 92 888).

Vooreerst merkt de Raad op dat in de mate de grieven het ontvankelijk verklaren van de aanvraag bekritisieren deze grieven geen belang vertonen nu het ontvankelijk verklaren van een aanvraag om machtiging tot verblijf in het voordeel van verzoekers strekt.

De Raad wijst erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in het kader van de beoordeling van een aanvraag die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend een zeer ruime appreciatiebevoegdheid heeft (RvS 31 januari 2001, nr. 92 888).

In de bestreden beslissing wijst de verwerende partij op de vernietiging door de Raad van State van de instructies van 19 juli 2009 maar wijst zij ook op het feit dat de staatssecretaris zich geëngageerd heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie, zoals beschreven in de instructies, te blijven toepassen. Voorts merkt de Raad op dat bij de beoordeling van de gegrondheid van het beroep de Raad zich niet vermag in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. In casu heeft de verwerende partij, gebruik makend van haar ruime discretionaire bevoegdheid, de aangehaalde argumenten beoordeeld, rekening houdende met de criteria zoals bepaald in de instructies van 19 juli 2009 daar deze in een soepelere regeling voorzien dan wat voordien werd toegepast bij het beoordelen van de gegrondheidselementen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen geenszins in concreto aan dat de toepassing van de criteria vervat in de vernietigde instructie van 19 juli 2009 een verstrenging van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet inhoudt.

Waar verzoekers de bestreden beslissing verwijten enkel te motiveren op grond van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 tonen zij evenmin belang bij deze grief nu zij niet aantonen dat een loutere beoordeling in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet had kunnen leiden tot een gunstigere beoordeling van hun aanvraag, rekening houdend met de elementen eigen aan hun zaak waaronder hun kort verblijf in België. De Raad wijst er nogmaals op dat artikel 9bis de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een zeer ruime discretionaire bevoegdheid toekent betreffende de elementen van de gegrondheidsfase. Bovendien wijst de Raad erop dat de instructies weliswaar werden vernietigd omdat een ontvankelijkheidsvoorwaarde werd gecreëerd die niet is voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet maar dat deze vernietiging de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet belet, gelet op de zeer ruime discretionaire bevoegdheid die hij in dit kader heeft, te bepalen welke gegrondheidselementen in aanmerking komen om de gunst van een verblijf toe te staan. Hierbij staat het hem vrij dezelfde gegrondheidselementen te weerhouden als destijds in de vernietigde instructie

werden vooropgesteld. Bovendien komt het de Raad niet toe een opportuniteitsonderzoek te verrichten, waartoe hij in het kader van zijn wettigheidstoetsing niet bevoegd is. Ter zake merkt de Raad op dat verzoeker evenmin aantoonde dat de gegrondheidselementen voorzien in de voormelde instructie afwijken van de regeling voorzien in de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Ook toont verzoeker niet aan dat de regeling in de instructie een verstrenging van het beleid in afwijking van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, onder meer omdat verzoekers niet aantonen zich in een prangende humanitaire situatie te bevinden en elementen worden aangehaald die in het kader van de beoordeling van de gegrondheidsfase niet kunnen weerhouden worden:

- de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM is niet gestaafd met een begin van bewijs;
- de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM kan niet weerhouden worden omdat verzoekers niet aantonen dat andere familieleden in België verblijven en gewone sociale relaties niet onder de toepassing van voormeld artikel vallen;
- het nooit begaan van een inbreuk tegen de openbare orde mag van elke vreemdeling verwacht worden;
- de aangehaalde elementen betreffende verzoekers' integratie volstaan niet om een machtiging tot verblijf toe te kennen; deze beantwoorden niet aan de instructievoorwaarden;
- kort verblijf en korte asielprocedure.

Deze beantwoording toont aan dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet nu de bestreden beslissing een onderscheid maakt tussen de elementen die de ontvankelijkheidsfase betreffen en deze die de gegrondheidsfase betreffen en waarbij het de verwerende partij in de gegrondheidsfase vrij staat de criteria te bepalen om een machtiging tot verblijf toe te kennen op basis van de door haar bepaalde voorwaarden.

De Raad wijst erop dat het bestaan van buitengewone omstandigheden en een verblijfsduur in België, zoals verzoeker in casu heeft, niet automatisch leidt tot de toekenning van het recht op verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, los van, hetzij gekoppeld aan de criteria bepaald in voormelde instructie.

Waar verzoekers voorhouden dat de bestreden beslissing stelt dat zij zich in een "*andere prangende humanitaire situatie bevinden*" maar deze van tafel wordt geveegd door de toepassing van de instructie berust deze interpretatie op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing vermeldt duidelijk dat verzoekers niet aantonen dat zij zich bevinden in een prangende humanitaire situatie, zoals beschreven in de instructie. Hiermee antwoordt de bestreden beslissing op het door verzoeker gevraagde.

Tot slot tonen verzoekers met hun betoog evenmin aan welke elementen van hun aanvraag zouden moeten leiden tot de toekenning van een machtiging tot verblijf, zelfs abstractie makend van de voormelde instructie en dient te worden vastgesteld dat verzoekers de overige motieven van de bestreden beslissing in het eerste middel niet betwisten.

In de mate dat zij de bestreden beslissing verwijten criterium 2.8.B. toe te passen kan een dergelijk motief niet in de bestreden beslissing worden teruggevonden. Voor het overige herhaalt de Raad dat de grieven betreffende het bestaan van buitengewone omstandigheden geen belang hebben omdat de aanvraag in casu ontvankelijk werd verklaard.

Het middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voeren verzoekers aan: "*Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke en draagkrachtige motivering in bestuurszaken, juncto artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en het Zorgvuldigheid- en Redelijkheidsbeginsel.*"

Het middel wordt verwoord als volgt:

"1. Eerste onderdeel: Schending van de draagkrachtige motivering
Overwegende dat de verwerende partij haar beslissingen met redenen moet omkleden met vermelding van de omstandigheden van de zaak;

Overwegende dat deze verplichting onderworpen is niet alleen aan de Wet van 15 december 1980 maar ook aan de strenge motiveringsplicht die werd ingesteld door de Wet Motivering Bestuurshandelingen de dato 29 juli 1991;

Dat de motivering zowel in Feite als in Rechte draagkrachtig moet zijn op straffe van onwettigheid van de beslissing;

Dat de motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de grondslag van de beslissing liggen;

Dat in ieder geval onduidelijke, onnauwkeurige, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn;

Overwegende dat de motivering in de bestreden beslissing zich in feite beperkt tot de mededeling dat het verzoek weliswaar ontvankelijk is binnen het kader van de toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 docht dient te worden afgewezen als zijnde ongegrond binnen het kader van de ruime discretionaire appreciatiebevoegdheid van de verwerende partij, zelfs een door de Raad van State nietig verklaarde instructie van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid gegeven aan zijn eigen diensten;

Overwegende dat in het motiverende gedeelte duidelijk wordt aangegeven dat de verwerende partij zich baseert op de toepassing van de instructie van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, instructie dewelke evenwel werd vernietigd door arrest van de Raad van State van 9 december 2009;

Overwegende dat meteen een administratieve beslissing van de verwerende partij zich stoelt op een onwettige basis zijnde een instructie van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid dewelke niet bestaat;

Overwegende dat niet nuttig kan worden betwist dat de bestreden beslissing minstens gedeeltelijk werd gestoeld op een vernietigde instructie van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid die niet bestaat minstens niet meer bestaat zodat de motivering onwettig is in feite en in rechte;

Overwegende dat in de gegeven omstandigheden de motivering dan noch als draagkrachtig, deugdelijk in feite, noch in rechte kan worden aanzien, bovendien niet afdoende, zodat de vernietiging van de akte zich opdringt;

2. Tweede onderdeel: de beslissing is gemotiveerd in strijd met de inhoud van het dossier en getuigt van onzorgvuldigheid minstens onredelijkheid

Overwegende dat bovendien de motivering niet correct is, dat de administratie perfect op de hoogte is van de toestand van vertogers en van hun prangende humanitaire situatie die een regularisatie verrechtvaardigt wat niet nuttig kan noch mag worden betwist;

Dat minstens op deze grond de beslissing als niet zorgvuldig moet worden aangemerkt en de beslissing moet worden vernietigd;

Dat vertogers dan ook een verder verblijf in België niet mag worden ontzegd;”

In de repliekmemoirie wordt gesteld:

“1. Eerste onderdeel: Schending van de draagkrachtige motivering

Overwegende dat de verwerende partij haar beslissingen met redenen moet omkleden met vermelding van de omstandigheden van de zaak;

Overwegende dat deze verplichting onderworpen is niet alleen aan de Wet van 15 december 1980 maar ook aan de strenge motiveringsplicht die werd ingesteld door de Wet Motivering Bestuurshandelingen de dato 29 juli 1991;

Dat de motivering zowel in Feite als in Rechte draagkrachtig moet zijn op straffe van onwettigheid van de beslissing;

Dat de motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de grondslag van de beslissing liggen;

Dat in ieder geval onduidelijke, onnauwkeurige, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn;

Overwegende dat de motivering in de bestreden beslissing zich in feite beperkt tot de mededeling dat het verzoek weliswaar ontvankelijk is binnen het kader van de toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 docht dient te worden afgewezen als zijnde ongegrond binnen het kader van de ruime discretionaire appreciatiebevoegdheid van de verwerende partij, zelfs een door de Raad van State nietig verklaarde instructie van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid gegeven aan zijn eigen diensten;

Overwegende dat in het motiverende gedeelte duidelijk wordt aangegeven dat de verwerende partij zich baseert op de toepassing van de instructie van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, instructie dewelke evenwel werd vernietigd door arrest van de Raad van State van 9 december 2009;

Overwegende dat meteen een administratieve beslissing van de verwerende partij zich stoelt op een onwettige basis zijnde een instructie van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid dewelke niet bestaat;

Overwegende dat niet nuttig kan worden betwist dat de bestreden beslissing minstens gedeeltelijk werd gestoeld op een vernietigde instructie van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid die niet bestaat minstens niet meer bestaat zodat de motivering onwettig is in feite en in rechte;

Overwegende dat in de gegeven omstandigheden de motivering dan noch als draagkrachtig, deugdelijk in feite, noch in rechte kan worden aanzien, bovendien niet afdoende, zodat de vernietiging van de akte zich opdringt;

2. Tweede onderdeel: de beslissing is gemotiveerd in strijd met de inhoud van het dossier en getuigt van onzorgvuldigheid minstens onredelijkheid

Overwegende dat bovendien de motivering niet correct is, dat de administratie perfect op de hoogte is van de toestand van vertogers en van hun prangende humanitaire situatie die een regularisatie verrechtvaardigt wat niet nuttig kan noch mag worden betwist;

Dat minstens op deze grond de beslissing als niet zorgvuldig moet worden aangemerkt en de beslissing moet worden vernietigd;

Dat vertogers dan ook een verder verblijf in België niet mag worden ontzegd; “.

2.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“In hun tweede middel werpen verzoekers een schending op van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, art. 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Bij lezing van de toelichting van het middel stelt de verwerende partij evenwel vast dat verzoekers daarin inhoudelijke kritiek leveren, het weze vanuit louter feitelijk oogpunt, het weze vanuit het oogpunt van het materieel recht, en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekers het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht vervat in de twee wetsartikelen waarvan verzoekers de schending aanvoeren, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing. zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is dus bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Waar verzoekers klaarblijkelijk het tegenovergestelde aannemen, is hun toelichting niet afgestemd op de rechtsregels waarvan zij de schending opwerpen, zodat het tweede middel in rechte faalt.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verwerende partij bijkomend nog op dat de juridische beschouwingen die in verzoekers hun uiteenzetting voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

Verzoekers menen dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid zich ten onrechte gebaseerd heeft op de instructies van 19.07.2009, nu deze instructie door de Raad van State vernietigd werden.

De verwerende partij op dat deze kritiek de materiële motivering van de bestreden beslissing betreft.

Dienaangaande merkt de verwerende partij nog op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij de beoordeling van de vraag of aan verzoeker een machtiging tot verblijf kan worden toegekend, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt.

De verwerende partij verwijst dienaangaande nog naar haar uiteenzetting betreffende verzoekers hun eerste middel waarin duidelijk gesteld wordt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid in casu alle door verzoekers ingeroepen elementen heeft beoordeeld en heeft aangegeven om welke reden deze niet volstonden om aan verzoekers een machtiging tot verblijf toe te kennen. De motieven van de beslissing volstaan opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat verzoekers' aanvraag ongegrond is. De

beslissing werd afdoende gemotiveerd en werd rechtmatig genomen zonder miskening van de zorgvuldigheids- en redelijkheidsplicht.

Ook het tweede middel van verzoekers kan niet worden aangenomen.”

2.2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de aanvraag van de verzoekende partijen ongegrond is. In de bestreden beslissing worden de redenen weergegeven waarom de aanvraag van verzoekers ongegrond is.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171 en 27 juni 2007, nr. 172 821).

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105 103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt in casu eveneens nazicht in van de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Bij de bespreking van het eerste middel werd vastgesteld dat geen schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

De redenering van verzoekers “*Overwegende dat de motivering in de bestreden beslissing zich in feite beperkt tot de mededeling dat het verzoek weliswaar ontvankelijk is binnen het kader van de toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 docht dient te worden afgewezen als zijnde ongegrond binnen het kader van de ruime discretionaire appreciatiebevoegdheid van de verwerende partij;*” kan niet gevolgd worden. In de bestreden beslissing wordt verduidelijkt waarom de door verzoekers aangehaalde argumentatie van, wat de grondheidselementen betreft, niet weerhouden wordt:

- de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM is niet gestaafd met een begin van bewijs;
- de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM kan niet weerhouden worden omdat niet wordt aangetoond dat andere familieleden in België verblijven en gewone sociale relaties niet onder de toepassing van voormeld artikel vallen;
- het nooit begaan van een inbreuk tegen de openbare orde mag van elke vreemdeling verwacht worden;

- de aangehaalde elementen betreffende hun integratie volstaan niet om een machtiging tot verblijf toe te kennen; deze beantwoorden niet aan de instructievoorwaarden;
- kort verblijf en korte asielprocedure.

Door dit antwoord van de bestreden beslissing wordt aangetoond dat de door verzoekers aangehaalde argumentatie beantwoord werd. Deze motieven zijn correct en vinden steun in het administratief dossier. De Raad wijst erop dat, wat de schending van artikel 3 EVRM betreft, verzoekers moeten aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs en moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104 674; RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977). De asielaanvraag van verzoekers werd afgewezen en in hun aanvraag beperken verzoekers zich tot loutere beweringen zodat de bestreden beslissing op goede gronden oordeelde dat geen inbreuk op artikel 3 EVRM werd aangetoond. Voorts heeft de bestreden beslissing betrekking op het hele gezin en tonen verzoekers niet aan dat er familieleden in België wonen zodat het motief in de bestreden beslissing dat artikel 8 EVRM niet van toepassing is juist is. De Raad van State heeft meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172 824; RvS 14 november 2005, nr. 151 290; RvS 15 februari 2005, nr. 140 615, RvS 23 januari 2002, nr. 102.840). Voorts preciseert de bestreden beslissing dat: *“Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Het feit dat betrokkenen sinds 2009 in België verblijven, werkbereid zouden zijn, geïntegreerd zouden zijn, cursussen Nederlands gaan volgen, engels zouden spreken en een sociaal leven zouden hebben en hun levenswijze zoveel mogelijk in overeenstemming zouden brengen met de Belgische levenswijze, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009”*, wat een volledig antwoord is op de door verzoekers aangehaalde elementen die hun integratie betreffen. De bestreden beslissing verwijst naar hun kort verblijf en de korte duur van de gevoerde asielprocedure. Verzoekers kunnen dan ook niet voorhouden dat niet voldaan werd aan de motiveringsplicht.

Verzoekers maken derhalve met hun grief niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Verzoekers voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat hun grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

In de mate dat verzoekers voorhouden dat de bestreden beslissing onredelijk werd genomen wijst de Raad erop dat een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Verzoekers tonen niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN